

Credința ultimei generații

Duminică, 28 octombrie 2007

Gili Cârstea

Punctul central al doctrinei sanctuarului este eliberarea completă de păcat a poporului lui Dumnezeu, prin intermediul Zilei Ispășirii pentru cei vii, numită ispășirea finală. Andreasen – alături de alții – a înțeles perfect această lucrare pentru generația finală, fără de care marea controversă nu se poate încheia. El a spus răspicat – chiar dacă a deranjat atât de multă lume în adventism și în afara lui – că lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ nu se poate încheia fără o demonstrație că oamenii pot trăi fără păcat, exact cum a trăit Hristos, și că în această demonstrație este implicată slava lui Dumnezeu și stabilitatea guvernării Sale.

Creștinismul susține contrariul, și anume că nu este nici nevoie, nici posibil ca oamenii să trăiască fără păcat, deoarece Hristos a trăit în locul nostru, ca înlocuitor, anulând cerințele legii pentru cei ce au credință în Hristos. Această teologie susține că viața și moartea lui Hristos sunt suficiente pentru a susține onoarea și guvernarea divină, și că omenirea nu are niciun loc în această lucrare de justificare a puterii lui Dumnezeu în evanghelie.

Ezechiel dezmente această poziție, și susține puternic teologia lui Andreasen, că Dumnezeu așteaptă o generație prin care numele Lui să fie onorat înaintea oamenilor.

În capitolul 36, Dumnezeu îi vorbește profetului despre marea controversă. El spune că “vrăjmașul” și-a imaginat că a dat lovitura de grație scopurilor lui Dumnezeu, prin idolatria la care a momit pe copiii lui Dumnezeu, și că s-a lăudat cu această biruință: “„Ha! Ha! Aceste înălțimi veșnice au ajuns moștenirea noastră!” (Eze 36:2).

Ce se întâmplase? Israel, sub amăgirile extrem de elaborate ale diavolului, “a lepădat cu scârbă” binele pe care îl cunoscuse, și rezultatul a fost că “vrăjmașul îi va urmări” (Osea 8:3), adică va avea acces la el, protecția lui Dumnezeu fiind alungată. Această lepădare a binelui i-a dus la cele mai odioase destrăbălări, în cea mai sumbră idolatrie: “Fiul omului, cei din casa lui Israel, când locuiau în țara lor, au spurcat-o prin purtarea lor și prin faptele lor” (Eze 36:17). Și ori de câte ori țara a fost spurcată de idolatrie, ea nu a mai putut găzdui pe locuitorii ei. Israel a fost împrăștiat printre neamuri, uneori cu o violență de nedescris. Vrajmașul i-a urmărit clipă de clipă, înțelegând bine potențialul lor de a expune administrația lui criminală.

Dar vrăjmașul nu s-a mulțumit doar să-i împrăștie printre neamuri. Capodopera lui a fost să-i angajeze ca misionari pentru cauza lui, agenți în lucrarea de denigrare a caracterului lui Dumnezeu. Și i-a reușit perfect:

“Când au venit printre neamuri, ori încotro se duceau, pângăreau Numele Meu cel Sfânt, așa încât se zicea despre ei: ‘Acesta este poporul Domnului, ei au trebuit să iasă din țara lor’” (Eze 36:20).

Dumnezeu recunoaște aici că Numele și guvernarea Sa au fost terfelite de poporul Său, și că aceasta este o realitate care trebuie corectată: “Am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui Sfânt, pe care-L pângărea casa lui Israel printre neamurile la care se duseseră” (36:21).

Ce face Dumnezeu atunci când dorește să remedieze această situație? Care este metoda corectă de a îndrepta situația? Ascultați:

“De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri pe care L-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu Sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23).

Fratele Andreasen a înțeles perfect ce se întâmplă aici. Numele lui Dumnezeu a fost batjocorit de poporul Său, iar Dumnezeu dorește ca Numele Său să fie reabilitat în și prin poporul Său. El dorește să fie sfințit în noi, sub ochii oamenilor. Aceasta este marea demonstrație de la finalul mării controversate, și fără de care lucrarea lui Dumnezeu nu se poate încheia.

Spiritul Profetic secondează magistral această concepție: “Când caracterul lui Hristos va fi desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni spre a-i pretinde ca fiind ai Lui” (COL 69).

Și cum face Dumnezeu ca Numele Lui să fie “Sfințit în voi sub ochii lor”?

Nimic mai puțin decât lucrarea descrisă în ziua ispășirii – o completă lucrare de creație asupra inimii omenești, cu totul conformă cu scopurile legământului cel veșnic:

“Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră. Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Eze 36:24-27).

Aceasta este binecuvântata lucrare a Zilei Ispășirii pentru cei vii, obligatorie pentru ca pământul să fie luminat de slava lui Dumnezeu. În acest conflict major, “Chiar chipul lui Dumnezeu trebuie reprodus în omenire. Onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, este implicată în desăvârșirea de caracter a poporului Său” (DA 671).